Жив у нас на селі коло яру
Незвичайний Роман — чарівник.
Хоч насправді, які вже там чари.
Гречкосійний собі чоловік

Мав якусь таємничу планиду —
Хто б про нього і що не казав, —
Завжди першим промовить "добридень"
Ще й рукою торкне картуза.

Щось він знав, той химерний кутчанин.
Загадаєш: от першим скажу.
Та не вийде. Романові чари
Вміють думку читати чужу.

Говорили дорослі і діти,
Так здавалось, малому, й мені,
Що кутком він ходив нарочито,
Чи вело його діло, чи ні.

Хай старе возсідає на ґанку,
Хай мале дріботить в шпориші,
Поздоровкався дядько Романко —
І світлішає в них на душі.

В школі прикрість яка чи омана,
Чи домашні тобі допечуть,
Я виходив назустріч Роману,
Щоб "добридень" від нього почуть.

Вже немовби й печалі немає,
І міняється світ на очах...
В півстоліття мені пролягає
Той Романів здоровкання шлях.

…Возвелися хороми-котеджі,
А не сліпавки із саману,
Що розпались самі чи пожежі
їх стлумили в минулу війну.

В шумовинні доби і прогресу,
Там, де знав кожен двір і сім’ю,
Я тепер призабуті адреси
По криницях старих пізнаю.

Молоде покоління — на подив.
Щось Романа не бачив… Нема.
Я по вулиці нашій проходив
Та й здоровкався з усіма.